Paskaita, Diuseldorfas, 2006 03 24

1. Brangūs draugai!
Gilėjanti globalinė krizė reikalauja savo sprendimo. Daugelis pasaulio mokslininkų ir filosofų tyrinėja šį reiškinį, tačiau kol kas negalime pasakyti, kad suprantame jo priežastį, juo labiau, kokie turi būti mūsų veiksmai, kad tos krizės išvengtume. Praėjo laikai, kada buvo galima neigti jos buvimą. Yra daugybė krizės kilmės teorijų bei siūlymų, kokiais būdais galima ją pašalinti. Pabandysiu išdėstyti požiūrį į dabartinę žmonijos būseną, kaip ją supranta mokslas, kuriuo užsiimu, - kabala.

2. Senovėje žmogus buvo arčiau gamtos ir stengėsi išsaugoti tą artumą dėl dviejų priežasčių:

dar neišsivystęs egoizmas netolino jo nuo gamtos, leido jaustis integralia gamtos dalimi, neturėdamas pakankamai žinių jis bijojo gamtos, laikė ją aukštesniąja jėga.

3. Galiausiai jis siekė ne tik sukaupti žinių apie jį supančio pasaulio reiškinius, bet ir mėgino išsiaiškinti, kokios jėgos valdo mūsų pasaulį. Žmogus negalėjo nuo jų pasislėpti, kaip šiandien pasislėpė savo sukurtame dirbtiniame pasaulyje. Jo jutimo organai, dar nepaveikti šiuolaikinės technikos ir neatrofuoti, galėjo giliau justi jį supantį pasaulį. Gamtos baimė ir kartu artumas jai skatino išsiaiškinti, ko iš jo nori gamta, ar ji turi tikslą, kodėl jį sukūrė. Jis siekė kuo geriau ją suprasti.

4. Senovės mokslininkai keitėsi žiniomis apie gamtą. Taip pat ir kabalistai dalijosi savo žiniomis su kitais mokslininkais. Kabala tiria mūsų pasaulio valdymo sistemą. Jos pagrindinis uždavinys - išsiaiškinti kūrimo priežastis ir tikslus. Žinoma, turiu omenyje ne tai, kas šiandien, naudojantis jos populiarumu, parduodama kabalos vardu. Tai rimtas mokslas apie pasaulėdaros sistemą, kuris buvo bazinės žinios kitiems mokslams. Kabalistams bendraujant su senovės mokslininkais, kilo antikinė filosofija, iš kurios atsirado mokslai. Mūsų kongreso organizatorių garbei parinkau būtent vokiečių mokslininkų pasisakymus apie tai.

5. Johanas Roichlinas savo knygoje „De arte cabbalistica" rašo: „Mano mokytojas Pitagoras, filosofijos tėvas, perėmė savo mokymą iš kabalistų ir pirmasis išvertė žodį „kabala", nežinomą jo amžininkams, į graikų kalbą žodžiu „filosofija". Kabala nepalieka mūsų trūnyti dulkėse, o iškelia mūsų protą į pažinimo viršūnę.

Apie kabalą, kuri daugelį šimtmečių buvo uždaras mokymas, slapta išmintis, atsirado tokia gausybė legendų ir falsifikacijų, kad šiuolaikiniam žmogui sunku išsiaiškinti tikruosius šaltinius. Didysis Leibnicas savo knygoje „Hauptschriften zur Grundlegung der Philosophie" rašė: „Kadangi žmonės neturėjo tikrojo rakto nuo Paslapties, žinių aistra pavirto įvairiais niekais ir prietarais, iš ko atsirado tam tikra „vulgarioji kabala", visiškai neatitinkanti tikrosios, taip pat įvairiausios fantazijos melagingu magijos pavadinimu ir prasimanymų pilnos knygos".

6. Filosofija, perėmusi kabalos dalį, nuėjo kitu keliu. Iš jos kilo šiuolaikiniai mokslai apie mūsų materialų pasaulį, jo dėsnius, tyrinėjantys reiškinius, kuriuos gali suvokti mūsų penki jutimo organai. O senovės išmintys (tarp jų ir kabala) liko be tyrinėtojų dėmesio. Tai, ko mokslas nesugebėjo aprėpti, kas liko jam nepasiekiama, įsispraudė į atsiradusių religijų, ritualų ir papročių rėmus. Senovės išmintys palaipsniui užsimiršo!

7. Žmonija, tyrinėdama šį pasaulį, bandydama suprasti žmogaus vietą ir galimybes, nustatyti egzistavimo tikslą bei prasmę, naudojo ir mokslą, ir religiją. Tačiau jos abi nepadėjo žmonijai suvokti valdančią Aukštesniąją jėgą, prisitaikyti prie jos. Žmogus tyrinėjo gamtą ne todėl, kad sužinotų, ko ši iš jo nori, ir pasikeistų, o kad pakeistų, užkariautų ją egoizmui tenkinti.

8. Krizė visose žmogaus veiklos srityse (nuo mokslo iki kiekvieno asmeninio gyvenimo krizės), daugybė kančių iškelia vis tą patį amžiną klausimą dėl gyvenimo priežasties ir jo tikslo. Šiandien mes įsitikiname, kad nieko nežinome apie gamtą, žmogaus egzistavimą, apie jo valdymo procesą ir mūsų egzistencijos tikslą. Sutinkame, kad gamtoje slypi didžioji išmintis, aukštesnysis sumanymas. Mokslų negebėjimas atsakyti į mūsų klausimus verčia ieškoti naujo požiūrio į gamtą. Šiuolaikinis žmogus ieško atsakymo religijose, tikėjimuose, mistiniuose mokymuose. Išorinė krizė paskatino vidinę - mes pasijutome pasimetę šiame pasaulyje.

9. Pagyvėjęs susidomėjimas šiais mokymais, gyvenimo aiškinimu ne mokslinio tyrinėjimo keliu, o įvairiais „anapusiais" metodais jau stebimas 30 metų. Dabar mūsų akyse jis gęsta. Iš visų suklydimų žmonijai telieka „patikrinti" dar keletą tikėjimų, kad jų atsisakytų ir galutinai juos pamirštų.

Mūsų laikais žmonija per mistiką grįžta prie tikrųjų senovės mokymų.

Kabalos mokslas, atsiskleidžiantis paskutiniais metais, turi suvaidinti pagrindinį vaidmenį.

Kabala, kaip ir visi senovės mokymai, atsirado Mesopotamijoje. Ten jie buvo atrasti žmonijos, vėliau ilgiems amžiams užmiršti ir vėl atsigauna mūsų laikais. Neatsitiktinai ten yra ir dabartinio civilizacijų susidūrimo centras.

Kabala atsirado maždaug prieš 5000 metų Mesopotamijoje - žmonijos lopšyje.

10. Visa žmonijos istorija nulemta egoizmo vystymusi žmoguje. Vystydamasis egoizmas verčia žmogų tyrinėti jį supančią aplinką - kad būtų realizuoti didėjantys egoistiniai norai. Skirtingai nuo mūsų pasaulio negyvosios gamtos, augalijos ir gyvūnijos, žmogus nuolat vystosi, tiek kiekviena karta, tiek kiekvienas asmeniškai per savo trumpą gyvenimą. Žmonijos egoizmas didėja 5 pakopomis.

Senovėje žmogus dar nebuvo toks egoistas, kad įsivyrautų priešprieša su gamta. Jis jautė gamtą bei viską, kas jį supo, ir šis abipusis jutimas ir buvo bendravimo kalba, dažniausiai netgi be žodžių, panašiai kaip telepatija, tam tikrame dvasiniame lygmenyje.

Pirmoji egoizmo didėjimo pakopa sužadino žmogaus norą ne keisti save, kad būtų panašus į gamtą, o keisti gamtą, kad ji tarnautų jam. Alegoriškai tai aprašoma kaip noras pastatyti bokštą iki dangaus - pajungti gamtą sau.

11. Padidėjęs egoizmas atplėšė žmogų nuo gamtos. Užuot taisęs savo padidėjusį priešingumą gamtai, žmogus tikėjosi egoistiškai suvokti Kūrėją: ne taisydamas egoizmą, o viską valdydamas. Taip jis supriešino savąjį „Aš" su aplinka - visuomene ir gamta. Jis liovėsi jautęs aplinkinius kaip artimuosius, o gamtą kaip savo namus. Vietoje meilės atsirado neapykanta. Žmonės atsiskyrė vienas nuo kito ir viena senojo pasaulio tauta pasidalijo į daugelį tautų.

12. Alegoriškai tai išreikšta Toroje:

Visa žemė turėjo vieną kalbą ir tuos pačius žodžius. Kai žmonės kėlėsi iš rytų, jie rado slėnį Šinaro krašte ir ten įsikūrė. Vieni kitiems sakė: „Pasistatykime miestą ir bokštą su dangų siekiančia viršūne ir pasidarykime sau vardą, kad nebūtume išblaškyti po visą žemės veidą". O VIEŠPATS nužengė pamatyti miesto ir bokšto, kurį mirtingieji buvo pastatę. Ir VIEŠPATS

tarė: „Štai! Jie yra viena tauta ir visi kalba ta pačia kalba. Tai yra tik jų užsimanymų pradžia! Ką tik jie užsimos daryti, nieko nebus jiems negalimo! Eime, nuženkime ir sumaišykime jų kalbą, kad nebesuprastų, ką sako vienas kitam". Taip tat VIEŠPATS išsklaidė juos iš ten visur po žemės veidą, ir jie metė statę miestą.

13. Josifas Flavijus rašė: Nimrodas ragino tautą nepaklusti Kūrėjui. Jis patarė pastatyti bokštą, aukštesnį negu gali pakilti vanduo, jeigu Kūrėjas vėl pasiųstų tvaną, - ir taip atkeršyti Kūrėjui už protėvių žūtį. Minia sutiko ir paklusnumą Kūrėjui ėmė laikyti gėdinga vergove. Itin noriai jie pradėjo statyti bokštą. Matydamas, kad po tvano pamokos žmonės nesitaiso, Kūrėjas juos padarė įvairiakalbiais - jie pradėjo vienas kito nebesuprasti ir išsiskirstė. Vietą, kur statė bokštą, pavadino Babeliu, nes ten susimaišė ankščiau buvusi viena kalba.

14. XX a. pradžioje vokiečių archeologas R. Koldevėjus Babilone atrado 90 x 90 x 90 matmenų bokšto griuvėsius. Taip pat Herodotas, gyvenęs V a. prieš mūsų erą, aprašė tokių pačių matmenų 7 aukštų piramidę. Istoriniai šaltiniai pasakoja, kad Babilono centre buvo išsidėstęs šventyklos miestas Esagila, o jo centre Babelio bokštas - aukščiausiosios dievybės Marduko šventykla. Ji vadinosi Entemenanki, kas reiškia dangaus ir žemės pamatai.

Esagila buvo viso tuometinio pasaulio, kuris mėgino pakeisti tikrojo Dievo pažinimą į Jam priešingą religiją, centras. Astrologija, Zodiako ženklai ir horoskopai, būrimai, skaičių mistika, spiritizmas, magija, raganavimas, užkalbėjimai, nužiūrėjimai, piktų dvasių iškvietimas - visa tai atsirado Esagiloje, išliko iki mūsų dienų ir būtent šiandien pakilo paskutinė šitų tikėjimų banga.

15. Evoliucinė biologija tvirtina, kad indoeuropietiškos kalbos kilo iš Babelio bokšto statymo epochos tautų.

Daktaras Raselas Grejus iš Naujosios Zelandijos Oklendo universiteto apskaičiavo 87 indoeuropietiškų kalbų amžių ir nustatė, kad jos atsirado Babelio bokšto laikotarpiu ir paskui iš ten migravo į vakarus - Europą ir į rytus - Indiją.

16. Nuo tada žmogus egoistiškai priešinasi gamtai, kurios savybė - visiškas altruizmas. Užuot taisęs nuolat didėjantį egoizmą į altruizmą, kad supanašėtų su gamta, jis kuria dirbtinę apsaugą nuo gamtos, vysto mokslus ir technologijas. Tai ir yra Babelio bokšto statymas - kai žmogus siekia ne keisti save, o valdyti gamtą.

17. Žmonijos egoizmas palaipsniui didėdamas pasiekė viršūnę. Žmonija nusivylė galimybe pripildyti egoizmą vystomomis technologijomis bei visuomene. Šiandien pradedame suvokti, kad nuo Babelio krizės laikų visas kelias nueitas veltui. Galima pasakyti, kad būtent mūsų laikais (suvokus mūsų raidos krizę, atsidūrus aklavietėje) griaunamas Babelio bokštas (egoizmo ir Kūrėjo priešprieša). Žmogus pasirengęs pripažinti, jog tuomet pasirinktas kelias (egoizmo priešingumo gamtai šalinimas technologijomis, o ne taisymu į altruizmą) veda į aklavietę.

18. Kabala tais laikais surinko žinias apie egoizmo laipsniško didėjimo priežastis. Ji teigia, kad viso, kas egzistuoja, savybė - egoistinis noras prisipildyti.

Tačiau natūraliu būdu egoistinių norų neįmanoma pripildyti, nes ateinantis malonumas, prisipildymas anuliuoja norą ir todėl tampa nebejaučiamas. Panašiai kaip maistas sumažina alkio jausmą, o su juo dingsta ir valgio malonumas.

Žmogus, negalintis egzistuoti be malonumo, priverstas nuolat vystyti naujus norus, kad juos pildydamas patirtų malonumą. Tad visas mūsų gyvenimas ir yra nuolatinis malonumo, kurio neįmanoma pasiekti, vaikymasis. Nusivylimas ir tuštuma sukelia depresiją, stumia prie narkotikų.

19. Jeigu prisipildymas anuliuoja ir norą, ir malonumą, ar įmanoma pasiekti prisipildymą (tokį, kuris nedingtų)?

Senovės išmintis alegoriškai pasakoja, kad žmogus sukurtas kaip viena būtybė - turima omenyje, jog visi žmonės nuo pat pradžių susiję vienas su kitu. Būtent taip mus priima gamta - kaip vieną žmogų. Toks apibendrintas vaizdas vadinasi Adomu, iš žodžio „dome". Aramėjų kalba (šnekamąja senovės babiloniečių kalba) tai reiškia „panašus į Kūrėją". Iš pradžių mes sukurti tarytum drauge susijungę, tarsi vienas žmogus. Tačiau egoizmui augant, palaipsniui praradome bendrumo jausmą ir nutolome vienas nuo kito ligi neapykantos vienas kitam.

20. Pagal gamtos sumanymą mūsų egoizmas turi didėti tol, kol nesuvoksime savo būsenos. Šiandien globalizacija mums atveria, kad, viena vertus, esame susiję vienas su kitu, o, antra vertus, išaugęs didžiulis egoizmas mus vieną nuo kito atstumia.

Kodėl iš pat pradžių mus sukūrė kaip vieną kūrinį, o vėliau padalijo į egoistiškas, viena nuo kitos nutolusias asmenybes? Tik taip mes galime pamatyti savo visišką priešpriešą Kūrėjui ir suvokti egoizmo savybę - niekingumą, ribotumą, kad imtume nekęsti savo egoistinės, mus skiriančios prigimties ir patys panorėtume susijungti, pakeisti prigimtį į priešingą, altruistinę. Tik taip žmogus pajėgs pats rasti būdą tapti altruistu, vėl susijungti su visa žmonija į vieną visumą.

21. Panašiai ir egoistinės ląstelės, susijungdamos į vieną kūną, anuliuoja savo asmeninį egoizmą, kad egzistuotų visas kūnas, ir todėl jaučia viso kūno gyvenimą. Tokio tarpusavio susijungimo turime pasiekti ir mes - tada pajusime ne savo žemišką, o amžiną gamtos, iki kurios lygio kylame, egzistavimą.

„Pamilk artimą kaip save" kviečia senovės principas. Jis galiojo iki Babelio bokšto pastatymo, o vėliau tapo visų religijų, kilusių iš senovės Babilono išminties, sugriovus Babelio bokštą ir žmones padalijus į tautas ir valstybes, pagrindu. Vykdydami šią taisyklę, jau nebebūsime susiskaldę į pavienius, neprisipildžiusius egoistus, o jausime bendro organizmo gyvenimą - Adomą, jo panašumą į Kūrėją, t. y. amžiną tobulą gamtos egzistavimą.

22. Būtent mūsų laikais altruizmas tapo būtinas žmonijai išlikti todėl, kad išaiškėjo, kiek visi esame priklausomi nuo visų. Beje, atsiranda naujas altruizmo apibrėžimas: ketinimas arba veiksmas vadinamas altruistiniu, jei kyla ne iš noro padėti, o iš būtinumo visai žmonijai susijungti į vieną visumą.

23. Pasikeitęs požiūris į artimą (iš egoistinio į altruistinį) pakelia žmogų į lygį, kuriame jis jaučia kitokį pasaulį. Juk jaučiame pasaulį jutimo organais. Pradėję jausti ne savo vidų, o išorę, vietoj aplinkinio pasaulio fragmento imsime jausti jį visą. Tada suprasime, jog mus supantis pasaulis - viena bendra altruistinė gamtos jėga, o mes su ja susijungdami pasijuntame, kaip ir ji, egzistuojantys amžinybėje bei tobulybėje.

24. Senovinėje kabalos knygoje Zohar sakoma, kad XX a. pabaigoje žmonija pasieks didžiausią egoizmą ir kartu pajus didžiausią tuštumą. Tada jai prireiks išlikimo metodikos - metodikos, kaip prisipildyti. Tuomet, sakoma knygoje Zohar, ateis laikas žmonijai atskleisti kabalą, supanašėjimo su gamta metodiką. Prieš 30 metų pradėjęs studijuoti kabalą, neįsivaizdavau, kad galėsiu apie ją kalbėti tokiuose forumuose. Niekas nesidomėjo pasaulio tobulėjimu. Visi buvo įsitikinę, kad pasaulis progresuoja, o ne regresuoja.

25. Žmogus ir visa žmonija išsitaiso, supanašėja su altruistine gamta ne iš karto, ne vienu metu, o kiekvienam ir visiems suvokus asmeninę ir bendrą krizę. Tobulėjimas prasideda, žmogui suvokus egoistinę prigimtį kaip viso blogio šaltinį. Vėliau imama ieškoti priemonių pakeisti šią prigimtį. Ieškodamas žmogus prieina prie išvados, kad tik visuomenės įtaka gali jam padėti. Tik jeigu visuomenė pakeis savo vertybes ir jam „reklamuos" altruizmą - ne tarpusavio pagalbos poelgius, o vienintelę pasaulio vertybę - visų susivienijimą, kad taptume panašūs į Kūrėją.

26. Visuomenė privalo pakelti žmogaus sąmonę iki kolektyvinės atsakomybės supratimo, nes Kūrėjas žiūri į mus, kaip į vieną, vientisą kūrinį - Adomą. Žmonija bandė pasiekti savo tikslus egoistiškai, kiekvienas atskirai, bet pamatė, kad nori nenori privalo savo problemas spręsti kolektyviai, altruistiškai. Palaipsniui atkleisdama savo egoizmą, žmonija bus priversta realizuoti senovės kabalos metodiką, kad pakiltų į amžinybės ir tobulybės lygį.

27. Kurdamas altruistinės jėgos (Kūrėjo) modelį žmogus įgyja Kūrėjo protą, jo mintis, kūrimo sumanymą (kaip vaikas, mėgdžiodamas suaugusį, įgauna jo protą). Galiausiai jis pakyla iš kūrinio lygio į Kūrėjo lygį - pasiekia susiliejimą su Juo. Tas žmogaus susiliejimas su Juo nuo pat pradžių ir buvo Kūrėjo sumanymas.

28. Kadangi žmogus yra aukščiausias gamtos kūrinys, visos likusios gamtos dalys (negyvoji gamta, augalija, gyvūnija) priklauso nuo jo. Žmogui išsitaisius, visos gamtos dalys, visa pasaulėdara, susiliedama su Kūrėju, pakyla į savo pradinį tobulą lygį.

29. Kadangi pagal Kūrėjo sumanymą visa pasaulėdara privalo pasiekti šią būseną - tobulėjimui skiriamas tam tikras ribotas laikas. Knyga Zohar nurodo tobulėjimo pradžią - nuo XXI a. pradžios. Nuo tada nuolat didėjančios kančios vers žmoniją taisytis.

Gamtos tikslo supratimas ir tobulėjimo metodikos žinojimas leidžia sąmoningai judėti tikslo link - greičiau nei kančių keliu. Taip galėsime jausti ne kančias, o prisipildymą, įkvėpimą pačiame tobulėjimo kelyje.

Viskas priklauso tik nuo mūsų pastangų paaiškinti visuomenei krizės priežastį ir jos įveikimo kelią. Turime paaiškinti, jog krizė būtina, kad paskatintų mus siekti nuostabiausios amžinybės ir

tobulybės būsenos.

Mūsų pagrindinis uždavinys - paaiškinti visuomenei krizės priežastį, jos būtinumą, tikslą. Parodyti dabartinę krizę kaip kryptingą ir būtiną nuostabiausiai būsenai - amžinybei ir tobulybei pasiekti. Nėra paprasta tai paaiškinti. Tačiau gilėjanti krizė veda visą žmoniją prie gebėjimo suvokti tūkstantmetinį vystymosi procesą, jo priežastis ir tikslą. Esame pasirengę suvokti savo būseną kaip būtiną perėjimui į kitą egzistavimo formą.

Kabala, kaip mokslas apie pasaulėdarą, jos kilmę ir tikslą, buvo žinoma jau Adomui. Adomas buvo pirmasis žmogus, suvokęs Kūrėją. Iki jo žmonių egoizmas buvo nulinės pakopos ir negalėjo padėti atskleisti panašumą į Kūrėją ir Jį pajausti.

Vėliau, Nojaus laikais egoizmas išaugo. Ir nors jau buvo žinoma, kad jį būtina taisyti į panašumą su gamta (Kūrėju), žmonės to nesugebėjo padaryti. Todėl įvyko tvanas. Tačiau taip, neįsisąmoninant egoizmo blogio, jis netaisomas, ir gamta (Kūrėjas) nenaikina kitų egoizmo pakopų.

Reikia suprasti, kad Kūrėjo noras - ne „išvaryti Adomą iš rojaus" arba „sukelti tvaną". Tai gamtos dėsnių realizavimas. Išvarymas iš rojaus - turima omenyje vienybės su pasaulio Acilut prigimtimi praradimo pojūtis, nors tai buvo nulinio egoizmo („ubar") lygmenyje.

Žmonės buvo tiek neegoistiški, kad vienas kitą suprato be žemiškos išorinės kalbos, kaip kad gyvūnams kalba nebūtina - jie turi natūralią kalbą, o mūsų dirbtinė kalba atsirado, egoistiškai atsiskyrus nuo gamtos. Todėl žmogus, tapęs panašus į Kūrėją, susiliejęs su gamta, turi natūralią „šakų kalbą", kuria naudojasi kabalistai, kuria parašytos kabalistinės knygos. Ir tik susiliedamas su Kūrėju žmogus pradeda natūraliai suprasti šią kalbą. Ji tampa jo bendravimo su Kūrėju ir panašiais į jį kabalistais, susiliejusiais su gamta, kalba. Todėl ateityje Žemėje bus viena kalba - „šakų kalba". Apie tai yra pasakyta - „visi Mane pažins".